

lertid kan derimod jo ikke være Noget at erindre. Men derimod er Spørgsmaalet, om der blot skal ansættes en constitueret, som saaledes har mindre Garanti for at vedblive sit Embede, end en virkelig Assessor, og det Spørgsmaal troer jeg bør besvares med Nei. Jeg vil paa ingen Maade, at der skal lægges Hindringer i veien for den Omordning af Retsvæsenet, som med Længsel sees imøde, men Ansættelsen af en fast Assessor kan heller ikke være til Hinder derfor; han maa jo, ligesom Udvalget selv har foreslaaet om andre Justitsbetjente, bestikkes paa den Maade, at han maa finde sig i de Forandringer, som blive en nødvendig Følge af denne Omordning.

Udsættelse: Jeg troer rigtignok, at det ærede Medlem, som staaer her skraas bag ved mig (Barfod), har læst alt for lidet af § 22 i Grundloven, da han saa bestemt erklærede sig over, hvorledes Embedsmændenes Forhold var; jeg troer, at dersom han havde læst noget længere, saa vilde han see, at Embedsmænd, som man vil forflytte imod deres Vilje, have den Berettigelse at tage deres Afsted med Pension. Men heri ligger, troer jeg, ogsaa den Forvirring, hvori man var kommen, thi den ærede Ordfører talte om Embedsmænd paa Bartpenge, og det er ganske vist, at det kan Regjeringen ikke opgive, at den Embedsmænd, som nyder en Gavn derved, at han bliver sat paa Bartpenge, skal faae til dens fuldstændige Raadighed, naar den kun ikke formindsker hans Indtægter; der er den Forskjel, som man noie maa fastholde, at Bartpenge er den Løn, som en Embedsmænd, der ikke udræder af Embedsrækken, beholder, indtil der findes en Plads, hvori han igjen kan ansættes, og medens han har disse Bartpenge, nyder han i en væsentlig Grad de Fordele, som følge med Embedskarrieren, blandt Andet den Ret, som en vis Aldersfølge kan give, hvorimod, naar han først er traadt ud paa Pension, hans Embedskarriere da med Hensyn til Stillingen som Embedsmænd eengang for alle er afsluttet. Det er upaatvilelig en Grændse, man maa holde fast, og den er heller ikke vigtig i det foreliggende Tilfælde, thi dersom man tillod den Embedsmænd, hvorom her er Spørgsmaal, at træde af paa Bartpenge, saaledes at han

kunne passe det efter Omstændighederne, om han vilde blive ved at beholde sin Løn eller træde ind igjen og saa beholde en større Indtægt, nemlig sin fulde Embedsindtægt, indtil han blev ansat igjen, saa vilde man have Ret. Dette var ogsaa Noget, han ingenlunde kunde kræve, men naar han forlanger Pension, saa maa han kunne kræve den, men saa vil han ogsaa efter al Sandsynlighed faae betydeligt Mindre, end hans Gage er (Ja!). Efter Finantslov eller Finantsfødvane er det noget ganske Andet at faae paa Bartpenge, end at forlange sin Pension, fordi man ikke vil lade sig forflytte til et andet Embede, thi isaafald at fikre Bedkommende en Pension, som er lig hans Gage, det er Noget, som jeg troer ikke kan opretholdes; det er netop Pengespørgsmaalet. Hvad nu denne Mand i det her foreliggende Tilfælde angaaer, saa er det loerligt nok, at vi just paa eengang komme til at behandle to Tilfælde, hvor vi have en Overslødighed paa den ene Side og en Trang paa den anden. Man har en Overslødighed her af en heitstillet Politimedhjælp til at eftersee Noget, der, som vi nu vide, kan eftersees af en underordnet Person, og denne Mand har igjen en Berettigelse til at indtræde i en Domstol, hvor han tidligere har været, og hvor der savnes en Mand; altsaa er det jo ganske simpelt, at denne Mand træder tilbage i den Stilling, han havde før, og beholder de Indtægter, han har; det synes at være baade grundlovmæssigt og meget udførligt for den administrative Myndighed. Jeg har tidligere udtalt mig om denne Embedsmænd og dertil knyttet det Gaab, at Embedet, saaledes opført, som det staaer her, nemlig med den Selvstændighed, maatte bortfalde, og det, troer jeg, er ikke uvæsentligt, netop med Hensyn til Presse Lovgivningen, thi det kan ikke negtes, at han staaer som en Kjendsgjerning, som en Trudsel, som et Monument om en Stræben efter at faae en Censur indbragt (Hør!). Vi maae huske paa, at denne Embedsmænd er Noget af det Forunderligste, som har været nogensteds i Verden (almindelig Latter); han er traadt istedetfor det hele Publicum, thi at vise sig for ham og at aabenbare sine hemmeligste Tanker for ham, det var som om man publicerede